

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

ст.2-3 - проповідь
"Господь прояснює розум"

Христос воскрес!

ст.8-9 - роздуми
Що таке пісн?

ст.4-5 - теологія
Чи був Ісус у пеклі?

ст.10 - конференція
"Coram Deo"

ст.6-7 - дослідження
Благодатний вогонь - диво чи підробка?

ст.11-12 - різне
Новини світу. Давайте подумаємо.

Воістину воскрес!

Ми завжди пам'ятаємо видатних людей, які змінили світ. Інколи добрими речами, такими, як винаходи у медицині, нових форм комунікації і тому подібне. Але частіше згадуємо людей за їхні погані вчинки - війни, революції, конфлікти... Але якими б великими ці люди не були - вони померли. Від них збереглися лише пам'ять і ми можемо згадувати їх або з вдячністю, або з відразою. Але ці люди померли.

Ісус не змінював світ. Він помер, але ніхто навіть і не думав, що його смерть стане причиною для радості, хвали та прославлення. Його смерть та воскресіння стали причиною появи пісень, молитов та вдячності, бо принесла примирення для всіх тих, хто вірив у Нього, слідував за своїм Пастирем. Примирення з Отцем Небесним, оправдання та звільнення від гніву Божого, влади гріха та сатани. Саме це змінило серця мільйонів людей. І така зміна, переродження почали змінювати світ: особисте життя, сім'ю, церкву. Набагато більше світ змінився через простих віруючих людей - дітей

Божих, чиї імена можуть бути не записані в жодній книзі, проте записані на небесах. Все це є через смерть та воскресіння Ісуса.

Наш Господь є живий. Всім нам Він дав плоди своєї смерті. Він забрав страх перед смертю від Своїх послідовників. Вони належать Тому, Хто є живим. Христос Воскрес. Лише Той, Хто живий, може чути наш голос, з Ним можна поспілкуватися, Він може захистити, підтримати. І наш Господь справді приходить до нас в особі дітей Божих, які намагаються показати Христа в своєму житті. Коли ви приймаєте таких людей, ви приймаєте Ісуса.

Час від часу ми згадуємо людей, які змінили світ. Але єдиний, Хто насправді змінив світ і продовжує його змінювати на краще, і про кого ми згадуємо з радістю, це наш Спаситель, Ісус Христос. Пам'ятаймо про Нього. Довірмо Йому керівництво нашим життям. Він любить Своїх дітей. Він живий. Христос Воскрес!

Тоді розум розкрив їм, щоб вони розуміли Писання. (Лук.24:45)

В це велике свято Воскресіння Ісуса Христа ми згадуємо подію, коли на третій день після своєї смерті наш Господь встав із гробу живий. Це було дійсно великим чудом та благословенням для всіх послідовників Ісуса, адже Своїм воскресінням Ісус дав надію кожній Божій дитині, що і ми можемо воскреснути для вічного життя в Царстві Божому. Впродовж 40 днів Ісус з'являвся Своїм учням, говорив з ними. Спочатку Його бачила Марія Магдалина, потім Петро, згодом інші апостоли, учні, які йшли в селище Емаус, і навіть 500 учнів відразу могли бачити воскреслого Ісуса. А вже на 40 день Ісус вознісся на небо до Свого Небесного Отця.

В цій проповіді хотів би з вами поміркувати про те, що ж Ісус робив на цій землі ті 40 днів. Це ж не один день і не два. За два дні можна з усіма зустрітися, зі всіма поговорити. А тут ми читаємо, що Ісус впродовж цілих 40 днів з'являвся перед апостолами. Про що ж вони говорили? Що робив і про що розповідав Ісус? Як це вплинуло на учнів? Давайте спробуємо проаналізувати такі зустрічі Ісуса з учнями, аби побачити, що важливого є для нас сьогодні у словах та діях Ісуса.

Ми багато знаємо про те, що воскреслий Ісус з'являвся для Своїх апостолів, учнів. Але для мене особисто більш вражаючим є те, що при кожній зустрічі Ісус не просто розповідав гарні речі про Царство Боже, але, що дуже важливо, Він відкривав своїм учням розум, по іншому, можна сказати, прояснював їхній розум, знімав те покривало, яке було на їхніх очах і на розумі, щоб розуміти Писання. Тоді логічно постає питання: невже учні Ісуса, які провели з Ним довгі місяці свого життя так і не розуміли Писання, не розуміли, що це Писання говорить про Месію-Ісуса? Так, учні не розуміли цього, хоч і слухали Ісуса, бачили чудеса, які Він творив, але, на жаль, розум їх був закритий, щоб приймати це.

У Біблії є дуже багато прикладів підтвердження цьому. Згадайте розмову Ісуса з двома учнями, які йшли в селище Емаус, коли наш Господь мусив кілька годин розповідати про Себе та про те, що про Нього написано у Біблії. І в кінці тієї розмови, як написано у 31 вірші: «...Тоді очі відкрилися їм, і пізнали Його». Згадайте тих апостолів, які ловили рибу в морі і які так і не впізнали Ісуса, навіть боялися запитати: «Хто ти такий?» Згадайте Марію Магдалину, яка першою бачила воскреслого Ісуса, але не впізнала Його і навіть не вірила у Його воскресіння. Згадайте слова самих апостолів, наприклад євангеліста Івана, який пише про себе та про інших: «...ще не розуміли з Писання, що Ісус має воскреснути з мертвих».

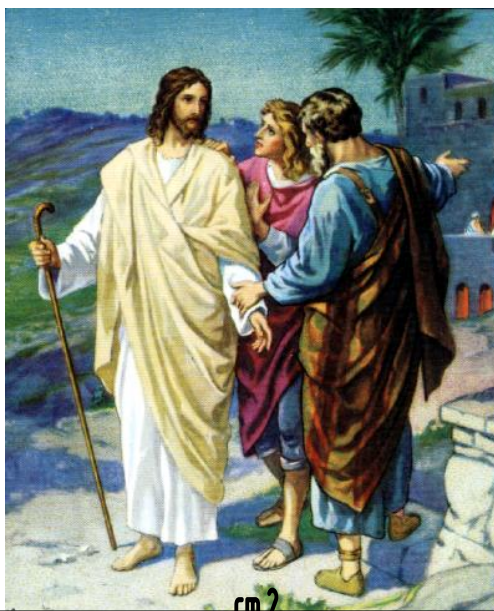
Складається таке враження, наче учні, хоч і були з Ісусом три роки, хоч і слухали Його слова, але на їхніх очах знаходилося

якесь покривало, або іншими словами, їхній розум був закритий, що заважало їм розуміти Писання і бачити, як це Писання виконується в Ісусі Христі. Що робив Ісус після Свого воскресіння? Він продовжував працювати і Його робота була також дуже важкою - Він приходив до Своїх послідовників та відкривав їм розум, забирав те покривало, яке заважало розуміти Біблію.

Зауважте, брати і сестри, навіть благочестиві люди мають потребу в тому, щоб Господь відкрив їхній розум. Навіть апостолам, якими вони не були, але їм потрібен був Ісус, щоб відрити розум, пояснити краще Біблію. Тим більше простим людям, як ми з вами, також потрібен Ісус, Який міг би відкрити розум людини сьогодні, щоб ми дійсно розуміли, що написано в Слові Божому. Багато людей сьогодні вважають, що вони краще за всіх знають, як молитися до Бога, і що робити для спасіння. Дивно, але величезна кількість людей, які ніколи в житті не брали до рук Біблії, будуть доводити, що лише їхня церква є істинна, що тільки їхня віра є правильною, що тільки вони зможуть спастися і тільки вони найкраще знають Писання (хоча вони ніколи не читали цього Писання).

Зі слів Біблії ми бачимо, що навіть апостолам потрібне було гарне пояснення Слова Божого. Навіть їхній розум був закритий, щоб розуміти ті духовні речі. Цар Давид, який написав багато псалмів, молився до Бога: «Відкрій мої очі,... дай мені зрозуміти». Апостол Павло, котрий багато знав про Господа, також мав потребу, щоб Господь ще більше відкрився йому. Сам апостол також до певного моменту вважав себе мудрим, навченим, він думав, що краще за всіх християн знає Писання. Він вважав, що всі християни, які послідували за Ісусом, це якась нова секта і всіх їх потрібно повбивати та знищити. Можна сказати, що і на його очах було якесь покривало, або ж розум був закритий, щоб розуміти, що Ісус і є той Месія, на якого люди чекали. Так Павло, який називав себе фарисеєм з фарисеїв, бив себе в груди і доводив свою правоту. Але коли зустрівся з Христом, з часу, як його самого та його розум осяяло Ісусове світло, відтоді його життя повністю змінилося, його розум був відкритий і він побачив, який нерозумний він був до цього. Справді, тільки коли Господь відкриє людині розум, тільки тоді вона може бачити правду, яка є в Слові Божому. Тільки тоді людина може побачити ту вузьку стежину, яка веде до спасіння. Без христового втручання в наше життя, людина залишається темною, нерозумною та з закритим розумом.

Дуже гарно потім апостол Павло написав у своєму листі про євреїв, які, на жаль, так і не захотіли приймати Ісуса, як Месію, і ще до сьогодні чекають, що Господь дасть їм цього Месію: «Але засліпилися їхні думки, бо те саме покривало аж до сьогодні лишилось не зняте в читанні Старого Заповіту, бо зникає воно Христом. Але аж до сьогодні, як читають Мойсея, на їхньому серці лежить покривало, коли ж вони

навернуться до Господа, тоді покривало здіймається.» (2Кор.3:14-17)

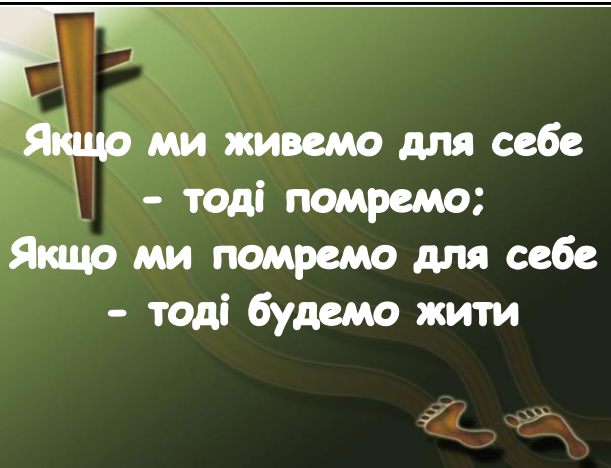
Ще кілька питань, щоб ми могли добре засвоїти ці Слова Божі: чи може людина сама зрозуміти Біблію, та знайти шлях до спасіння? Ні, не може. Сама людина не може відкрити собі розум і зрозуміти духовні речі. В нашому тексті ми читаємо, що тільки Ісус відкриває людині її розум. Апостол Павло додає до цього: «А

людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно.» (1Кор.2:14).

В чому ж проблема, що люди не зовсім можуть зрозуміти Писання, або, іншими словами, розум багатьох людей зачинений? Як ви самі думаєте, хто винен у тому, що людям закрито розуміння Біблії, розум людей закритий від прийняття Ісуса, як свого Спасителя, а очі закриті від того, щоб бачити ту вузьку стежку, яка веде до спасіння? Хто винен у тому, що одна людина тягнеться до вивчення Слова Божого, бажає служити Богу, а інша - слухати нічого не хоче про Біблію і для неї достатньо двічі на рік піти до церкви? Хто винен у цьому?

Можливо, ви скажете, що це Господь винен у тому, що розум одних людей зачинений до прийняття спасіння, їхні очі зачинені і такі люди знаходяться в духовній темряві. Людям притаманно звинувачувати Бога у тому, що вони не хочуть нічого чути про спасіння. Згодом, на суді у Бога мільйони людей будуть казати Богу, що це Він винен у тому, що люди знаходилися в духовній темряві, і ніби то не могли спастися. Але погляньте, що написано про таких людей у Біблії: «Коли ж наша Євангелія й закрита, то закрита для тих, хто гине, для невіруючих, яким бог цього віку засліпив розум, щоб для них не засяло світло Євангелії слави Христа, а Він образ Божий». (2Кор.4:3-5) Дуже гарно написав апостол Павло, оскільки через свої гріхи люди настільки зблизилися з сатаною, що їхній розум, їхні очі закриті, щоб бачити істину, щоб знайти правильну дорогу, яка веде до спасіння.

Як ви думаєте, чи багато сьогодні у нашій країні, чи у нашій місцевості таких людей? Чи є такі люди серед ваших рідних і близьких? На жаль, таких людей дуже багато. Це ті люди, які настільки полюбили свої гріхи, що їхній розум закритий для того, щоб бачити Ісуса. Це ті люди, які за традицією своїх дідів-прадідів в церкву приходять, коли щось потрібно, Біблію практично ніколи і не читали, моляться до Бога тільки заученими молитвами. Такі люди лише називають себе віруючими, але насправді нічого не знають про Бога та і знати не дуже хочуть. Колись тих людей, які не вміли писати та читати називали темними людьми. Сьогодні такими ж темними, тільки в духовному сенсі, у нашій країні є тисячі та мільйони. Таким людям дуже потрібно, щоб Господь Ісус просвітив їхній розум, щоб вони дійсно шукали Бога, служили Богу не на словах, а на ділі, щоб хотіли читати та зрозуміти Біблію.

Що ж ми з вами маємо робити сьогодні? Перш за все, дякувати Богу, що Він вже нам починає відкривати наш розум. Адже, якщо ви щонеділі приходите на богослужіння, щоб збагатитися Словом Божим, якщо всім серцем хочете жити з Богом, тоді вам Господь справді просвітив розум та відкрив очі, щоб ви могли бути спасеними. Перше, на що Господь

відкриває нам очі, це коли людина бачить свої гріхи та провини перед Богом. Не провини когось, але свої власні. Друге, людина починає розуміти, що сама вона ніколи не зможе врятувати себе. І третє, на що Господь відкриває наш розум, те, щоб ми зрозуміли, що наше спасіння є тільки в Ісусі Христі. Зверніть увагу, Ісус у нашому тексті пояснює Своїм учням про Себе, що про Нього написано в Старому Заповіті, і як воно має виконатися в Ньому. Ісус не розкрив розум учнів, щоб вони могли зрозуміти квантову динаміку, чи теорему Піфагора. Господь відкриває розум, аби вони могли зрозуміти, що єдиний шлях до спасіння тільки в Ісусі Христі.

Наше завдання сьогодні - молитися, щоб Господь розкрив розум тим багатьом тисячам людей, які живуть в духовній темряві. Ви самі прекрасно знаєте таких людей, адже з одними ви можете вільно говорити про Слово Боже, про церкву і не має значення, до якої деномінації вони належать. Але є тисячі людей, які нічого не знають і знати не хочуть про єдиний вузький шлях, який веде до Бога, які знайдуть сотні причин, аби не йти в церкву і для яких Біблія залишається книжкою, яка припадає пилюкою. Ми маємо молитися за людей, щоб Господь відкрив їхній розум, адже саме Господь це може зробити. Просімо Його про це, щоб таких людей, які знають Спасителя Ісуса було багато. Амінь.

Мурза В.В.

*Шлях чудовий нам відкрився,
Щоб у Царство нам іти:
Божий Син з Небес з'явився
Нас у Свій рай відвести.
В грішний світ Він народився,
В службу людям став увесь;
Зло добром навчив бороти;
Був розп'ятий і... воскрес!
Вставши з гробу, Спас являвся
В тілі учням сорок днів:
В Нім Хома переконався,
Як Христові рани взрів.
Спас їм дав Святого Духа,
Духа втіхи учням тим,
Щоб вони, прийнявши Духа,
Стали дужі в світі цім.
Христе Спасе! В цій юдолі
Смутку, слабостей та сліз
Зір, спрямований у небо,
Кожний вірний Твій підніс.
Ми ждемо, коли Ти в силі
В небі з'явишся нараз,
Щоб розбити царство злости,
Щоб до Себе взяти нас.*

Сходження Ісуса в пекло: реформатський погляд

У центрі Євангелія – вістка про те, що Ісус зійшов з неба, щоб принести спасіння грішникам. Він здійснив це через Свою жертву на хресті. У Нікейському символі віри ми сповідуємо: *"І був розп'ятий за нас за Понтія Пилата, і страждав, і був похований. І воскрес у третій день, згідно з Писанням"*. Коли ж ми читаємо Апостольський символ віри, що використовується переважно на Заході, то знаходимо цікаве доповнення: *"Котрий страждав за Понтія Пилата, був розп'ятий, помер і був похований, зійшов у пекло, у третій день воскрес із мертвих"*. Бачимо, що між похованням та воскресінням Христа додані слова "зійшов у пекло". Багато часу цей вислів викликав суперечки і навіть до сьогодні він тлумачиться по-різному.

Ось чому слід задати кілька питань:

1. Що рання церква мала на увазі під "сходженням у пекло"?

2. Чому ці слова були додані до Апостольського символу віри?

3. Що сьогодні різні церкви говорять про "сходження в пекло"?

4. Чи схиляє Писання до буквального розуміння цього сходження?

5. Чи важливе це вчення для нас сьогодні?

1. Що рання церква мала на увазі під "сходженням у пекло"?

На це питання відповісти нелегко, оскільки вже у ранній церкві дотримувались різних позицій щодо "сходження Христа в пекло". Я наведу декілька з них:

а) Отці церкви, особливо в перші століття, під "сходженням" мали на увазі лише те, що Христос дійсно помер. Він зійшов у "шеол" або "гадес" – до мертвих. Його воскресіння було "звільненням із гадесу" (отці посилались на такі тексти, як Мт. 12:40 і Дії 2:24,27,31). В цьому випадку "сходження" вказувало лише на дійсність смерті, оскільки Ісус Христос був дійсно правдивою людиною. Це означає, що після Своєї смерті Христос не зійшов у певне "географічне" пекло. Одним із прибічників такого підходу був Тертуліан.

б) Інші стверджували, що Христос зійшов у пекло, щоб сповістити Євангеліє *віруючим* Старого Заповіту. Небеса були зачинені після гріхопадіння. Адам, Мойсей, пророки, Іван Хреститель та інші очікували Христа. Саме через Христове тріумфальне звільнення Своєї перемоги вони були звільнені з в'язниці, де вони перебували, і піднесені на небо. На підтвердження цієї думки часто звертаються до 1Петр. 3:18-21. Цей підхід був властивий для Оригена, Кирила Єрусалимського та інших.

в) Серед інших отців панувала думка, що Христос буквально зійшов у пекло, щоб проповідувати Євангеліє тим, хто помер, не знаючи Його - як юдеям, так і геленам. Мертвим надавався "другий шанс": вони все ще могли покаятись і піднятись на небо. Це стосувалося особливо "добрих поган", вони отримали можливість почути Євангеліє і

навернутись. Цього навчали такі богослови, як Ориген та Климент Олександрійський. Було очевидним, що вони перебували під впливом язичницької філософії. Тому їхні ідеї були визнані церквою єретичними (див. Євр. 9:27; Мк. 16:16; Лук. 16:20 і далі).

г) Четверте тлумачення полягало в тому, що Христос буквально зійшов у пекло, щоб перемогти смерть і сатану, який володів владою над смертю. Христос вивів святих із пекла, наче армію (на підтвердження посилались на Кол. 1:18). Климент Олександрійський, Євсевій та інші дотримувались цієї думки. Вона стала однією з найбільш популярних, що пізніше розвинулась у вчення про "переможне сходження в пекло": Христос став людиною, щоб підкорити пекло, сатану і смерть.

2. Чому ці слова були додані до
Апостольського символу віри?

Апостольський символ віри не був складений за один день. Хоча його основана структура існувала уже наприкінці другого століття, з часом до нього вносились доповнення. Слова "зійшов у пекло" були пізнім доповненням, приблизно наприкінці четвертого століття.

Відомий церковний історик Дж. Келлі правильно зауважив, що ця фраза була додана тому, що слова "розп'ятий", "страждав", "помер", "похований" стосувалися лише *видимої* сторони життя Ісуса.

Але бракувало "розлогого

пояснення про те, що ж трапилось через усі ці події, як було досягнуто викуплення людей через послідовність цих подій Ісусового життя".

Це означає, що вставка цієї фрази відображала в першу чергу не ідею про буквально сходження в пекло, а *узагальнення* всього викупного значення Ісусових страждань. Тому Апостольський символ віри спочатку вказує на *тілесні* страждання і смерть Христа, а потім пояснює їх *духовне* значення! Це було важливим доповненням, адже чимало інших людей помирало жахливою смертю. Чому ж смерть Христа була особливою?! Тому що Він – справжня, праведна людина і справжній Бог водночас – взяв на Себе прокляття пекла замість нас. Таким чином Він викупив нас і став нашим Спасителем.

Хоча древні богослови, можливо, думали про буквально розуміння сходження, все ж причину появи цієї фрази у символі слід знаходити в тому, щоб показати, як через Христову смерть ми викуплені від прокляття гріха, як Божий гнів усунуто і ми примирені з Богом.

3. Що сьогодні різні церкви говорять про
"сходження в пекло"?

Ще й до сьогодні існують різні тлумачення сходження в пекло. Ми наведемо деякі з найбільш важливих:

1. **Римо-католицька церква** вважає, що Христос зійшов у пекло після Своєї смерті і поховання. Святі Старого Заповіту очікували Христа в особливому місці ("limbus partum"), допоки Він не визволить їх. До моменту визволення небеса

були зачинені, душі віруючих Старого Заповіту були позбавлені можливості бачити Бога. Але Своїм сходженням Ісус відкриває їм небеса.

Православна церква не має чітко визначеної позиції з цього приводу. Але в авторитетному катехізисі митрополита Московського Філарета викладена в цілому та ж позиція, якої дотримується Рим.

2. Лютеранська церква теж вірить, що Христос буквально зійшов у пекло після Своєї смерті. Але, згідно із проповіддю Мартіна Лютера, яку він виголосив у місті Торгау, Христос зійшов у пекло, щоб повністю зруйнувати його силу: ні пекло, ні диявол не можуть забрати нас із рук Христа чи ще якось зашкодити нам. Це означає, що Христос зійшов у пекло як прославлений Господь!

3. У статтях із **реформатських віровизнань** з цього приводу ми немов би чуємо голос Жана Кальвіна. Він вважав, що "сходження" було важливим для нашого викуплення і його слід відрізнити від смерті і поховання. Річ у тім, що Христос не лише помер, але й переніс тортури засудженої людини. Він взяв на Себе прокляття пекла, яке заслужили ми, як грішники, і страждав від Божої відплати, вгамував Його гнів і задовольнив Його справедливості. Кальвін звертався до Євр. 2:14,15 і робив висновок, що Христові страждання були також переможною битвою із сатаною, смертю і пеклом.

Кальвін відкидав ідею про буквальное сходження в пекло і звільнення віруючих Старого Заповіту. Він тлумачив "сходження" образно. Сходження мало місце не *після*, а *перед* смертю Христа, коли Він страждав на хресті і відчував Себе залишеним. Впродовж трьох годин темряви Він взяв на Себе Боже прокляття і переживав агонію проклятої людини, яка знає про любов Божу, але не відчуває її. Таким чином Він визволив нас від страждань і мук пекла (див. також Євр. 5:7-10). Після цього Христос віддав Свого духа в руки Отця, з чого можна зробити висновок про малоймовірність Його сходження до пекла після смерті.

4. Чи схиляє Писання до буквального розуміння сходження?

Отже, як ми побачили, православна, римо-католицька та лютеранська церкви стверджують, що Христос буквально зійшов у пекло *після* смерті, в той час як реформатські віровизнання заперечують це і розуміють вираз "зійшов у пекло", як узагальнення значення Христових страждань. Реформатський погляд узгоджується із намірами, якими керувались у ранній церкві, доповнюючи символ віри цією фразою.

Але чи схиляє *Писання* до буквального розуміння сходження в пекло? Важко відповісти на це питання коротко. Але я хотів би зробити кілька ремарок відносно ключового уривку, на який опираються прибічники буквального розуміння сходження – 1Петра 3:18-21:

Бо й Христос один раз постраждав був за наші гріхи, щоб привести нас до Бога, Праведний за несправедливих, хоч умертвлений тілом, але Духом оживлений, Яким Він і духам, що в в'язниці були, зійшовши, звіщає; вони колись непокірливі були, як їх Боже довготерпіння чекало за Ноевих днів, коли будувався ковчег, що в ньому мало, щобто вісім душ, спаслось від води. Того образ, хрищення не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, спасає тепер і нас воскресенням Ісуса Христа...

Особливу увагу звернемо на слова: *Духом оживлений, Яким Він і духам, що в в'язниці були, зійшовши, звіщає.*

Грецьке слово, що тут перекладено як "звіщає", може також означати "свідчити", "проголошувати"; в цьому випадку – проголошувати остаточну перемогу на хресті.

Але кому звіщає Христос? Кому проголошував Євангеліє Своєї перемоги? "Духи у в'язниці" – це радше *злі духи*, а не люди часів Ноя. В грецькому оригіналі використовуються різні слова для позначення "духів" у вірші 19 та "душ" Ноя і його сім'ї у вірші 20. Додамо, що інші близькі тексти – 2Петра 2:4-5 і Юд. 6 теж схиляють до думки, що духи у в'язниці – це не люди. А це означає, що ідея про звільнення віруючих Старого Заповіту навряд чи може опиратися на цей текст.

Важливе й інше питання: де і як Христос свідчив про Свою перемогу? Чи справді Він сховався у пекло? Чи означає слово "зійшов" буквальное сходження у певне географічне місце? Цей текст не дає для цього серйозних підстав. Цікаво, що грецьке слово, перекладене як "зійшов" у вірші 19, вживається також у вірші 22. Але там воно стосується не "сходження" (додолу), а навпаки – вознесіння Христа на небеса! Ось чому деякі екзегети вважають, що весь цей текст говорить не про сходження (додолу), а про вознесіння Христа. Це було Його свідченням і проповіддю усім невірним і духам у пеклі: Христос – справді Цар! (пор. Еф. 4:9,10).

Я не можу приділяти надто багато уваги одному уривку, але хочу показати, що "ключовий текст" для буквального розуміння сходження в пекло насправді не містить того, що у ньому вбачають. І ми повинні керуватись перевіреним правилом у богослов'ї: не базувати жодне вчення на незрозумілому тексті. На жаль, саме це й трапилось у випадку із вченням про "сходження в пекло": у Писанні немає жодних чітких свідчень на його підтримку. Тому нам тут слід бути дуже обережними.

5. Чи важливе це вчення для нас сьогодні?

На перший погляд, ми могли б сказати: гаразд, ця фраза є настільки суперечливою, що, можливо, краще її взагалі викреслити із Апостольського символу віри? Але це був би надто радикальний крок. Кальвін називав "сходження" "узагальненням нашого викуплення" і писав: "Якщо ми відкинемо це твердження із символу віри, ми втратимо багато плодів Христової смерті" ("Настанови у християнській вірі", II.16.8). Сходження дає віраду віруючим у їхніх стражданнях. Як ми вже переконались, лише додаючи цю фразу, ми можемо ясно бачити в Апостольському символі віри значення Христових страждань і смерті!

Отже, вчення про сходження в пекло Христа на хресті впродовж трьох годин темряви є великою вірадою для віруючих: "у смерті ми вже не повинні боятись того, що приборкав наш Владика" ("Настанови", II.16.11). Христос взяв на Себе наші немочі і болі (Іс. 53) та розуміє нас, коли ми страждаємо (Євр. 4:15).

Але важливо не лише приймати, але й вірно розуміти цю важливу фразу. Ідея славного і буквального підкорення пекла, що сповідується католиками та православними, часто впливає і на розуміння самого спасіння!

Бо що ж означає спасіння? Це прийняття Христом на Себе того прокляття, яке ми заслужили, чи суть спасіння полягає в тому, що Христос бореться із сатаною і смертю? В чому полягає мета спасіння: в тому, щоб грішники були примирені з Богом, чи в тому, щоб перемогти сатану?

Я би сказав, що важливе і те, і інше. Але ідея "переможного сходження в пекло" легко відвертає нашу увагу від нашої особистої вини і спонукає нас розглядати

людину радше як бідолашну жертву, ніж як бідолашного грішника! Ця ідея виглядає як космічна драма, у якій Христос і сатана – дійові особи, а людина – лише спостерігач. Така ж небезпека існує і з фільмом "Нарнія". Є жертви і злочинці – але де Посередник, де примирення з Богом? Звісно, ми – жертви сатани, але це тому, що в Адамі ми всі згрішили і відпали від слави Божої!

Висновок

У вченні про сходження Христа ми знаходимо ясний і відрадний виклад значення нашого спасіння від вини та гріха. Це належно відображено у Гейдельберзькому катехізисі (питання 44):

Чому в Символі віри додається: «і зійшов у пекло»?

Щоб в нездоланих спокусах запевнити мене і надати щедрі втіхи в тому, що мій Господь Ісус Христос визволив мене від пекельних страху і болю. Він уможливив це визволення, перетерплюючи невимовний страх, біль, душевну тривогу і пекельні жахи, в які був занурений протягом всього Свого страждання, а особливо на хресті.

Йос Колейн

декан семінарії ЄРСУ, докторант богослов'я

Як Бог може зібрати тіла з пороку?

Одного разу запитали Ньютона: "Як Бог зможе вибрати з пороку порох тіл, щоб створити з нього нові тіла для душі?"

На це питання Ньютон взяв жменю залізного пороку й змішав його з земляним пороком і запитав: "Хто й як міг би вибрати залізний порох із земляного?"

Але цього не можна було зробити. Проте Ньютон узяв сильний магніт, наблизив його до пороку й у ньому почався рух та якийсь, ледве чутний шум. Пилинки заліза почали швидко відділятися від земної куряви й прилипати до магніту.

Тоді Ньютон лягнув на присутніх і сказав:

"Той, Хто дав таку силу для бездиного металу, чи ж Сам не мав би сили доказати щось більшого, коли настане час воскресіння?"

Тому, що люди справді не знають Бога, тому й про діла Божі вони не мають правильної уяви.

Відновлення

Одного разу працівник в лабораторії видатного англійського фізика й хіміка М. Фарадея опустив у посуд з кислотою срібну чашку, яка розчинилася й зникла в кислоті.

Працівник подіб до Фарадея й сказав, що сталося. Той всипав до посуду якогось порошку й відразу окремі часточки срібла почали з'являтися та осідати на дно. Коли все срібло виділилось із кислоти, воно було передане майстру і чашка була відновлена.

Отже, якщо люди вміють відновити те, що зникло, то тим більше Бог може відбудувати наше зотліле тіло в день воскресіння мертвих.

БЛАГОДАТНИЙ ВОГОЇНЬ — ДИВО ЧИ ПІДРОБКА?

"Благодатний вогонь" (Άγιο Φως) — це назва дива, яке відбувається щороку напередодні православного Великодня (Пасхи) у Велику суботу в Єрусалимському храмі Воскресіння. Благодатний вогонь з'являється в храмі вже не перше тисячоліття. Одні з найдавніших згадок про його сходження напередодні Великодня зустрічаються в св. Григорія Ниського й датуються IV ст.

Пояснення прихильників феномену

Деякі православні вважають, що сходження вогню — це Боже диво. Наводяться такі аргументи на користь Божественності вогню:

Благодатний вогонь сходить у Велику суботу тільки на прохання православного патріарха.

Поява блискавок під час сходження Благодатного вогню під куполом храму, сяйво яких нагадує полярне, зафіксовані на відеоплівку. Зовні вони нагадують фотоспахи, але мають інший відтінок.

Опис цих спалахів зустрічається в багатьох історичних записках, ще в ті часи коли люди не знали про існування електрики.

Є відомості про випадок, що вогонь з'являвся на лампадах храму навіть тоді, коли замість олії туди була налита вода.

Скептики наводять такі доводи:

1) Наявність палаючої свічки в Кувуклії

2) Приховане занесення вогню (записи вірменських священників). Окрім грецького патріарха, всередину Кувуклії заходить і представник Вірменської апостольської церкви. Є повідомлення вірменського ігумена монастиря Св. Архангелів, у якому говориться, що "вогонь запалюється грецьким патріархом від раніше занесеної запаленої лампади". За його словами, він 9 років був присутнім на церемонії, і особисто знайомий із тими священниками, які заходили всередину Кувуклії.

3) Самозапалювання свічі, яка складається з особливих речовин: бл. вогонь сходить на свічу, гніт якої просочений розчином білого фосфору в бензолі, за 2,5–3 хвилини. Заміна розчинника на менш шкідливий збільшує час запалювання до 10 хвилин і знижує надійність перебігу дива.

Але ці три доводи не пояснюють властивість бл. вогню не обпікати в перші хвилини, а також блакитних вогників, що спалахують у повітрі під куполом храму.

4) У квітні 2008 р. Єрусалимський Патріарх Теофіл III, уникаючи понять "чудо" і "сходження", заявив, що обряд Вел. суботи – "це церемонія, яка є образним відтворенням, як і всі інші церемонії, Страстного тижня. Як колись пасхальна вістка від Гробу засяяла й просвітила світ, так і нині ми в цій церемонії репрезентуємо те, як вістка про Воскресіння від Кувуклії розійшлась по світу".

5) Описи чудесних спалахів відсутні у свідченнях XIX ст. Хоча – це найповніші й найясніші свідчення. У більшості свідчень до XIX ст. також нічого не говориться про спалахи.

Заперечення дива

Треба звернути увагу на два моменти. По-перше, тільки після XII-XIII ст. священники почали заходити всередину Кувуклії. Іншими словами, вогонь не сходить у присутності людини. По-друге, судячи зі свідчень, існує система зволікань, які дозволяють вогню перейти із зовнішнього боку храму в Кувуклію.

Ібн-аль-Каланісі (1162). "Коли вони знаходяться на Великдень там, то вішають лампади у вітарі й улаштовують хитрість, щоб вогонь до них дійшов по олії бальзамового дерева й пристосуваннях із нього, а його властивістю є утворення вогню при поєднанні з жасминою олією. Він дає яскраве світло й блискуче сяйво. Вони ухитряються провести

між сусідніми лампадами натягнутий залізний дріт, на зразок нитки, яка безперервно йде від однієї до іншої, і намащують її бальзамовою олією, приховуючи це від поглядів, поки нитка не дійде до всіх лампад.” /Крачковский/.

Аль-Джаубарі (1242). “Справа в тому, що ця лампада найбільший із фокусів, улаштованих першими поколіннями (християн). У вершині куполу є залізна скринька, поєднана з ланцюгом, на якому вона підвішена. Вона прикріплена в самому склепінні куполу, і її не бачить ніхто крім цього ченця. На цьому ланцюгові і є скринька, усередині якої – порожнеча. А коли настає вечір суботи світла, чернець піднімається до скриньки й кладе в неї сірку, а під нею вогонь, розрахований до того часу, коли йому треба сходження світла. Ланцюг він змащує олією бальзамового дерева й, коли настає час, вогонь запалює суміш у місці поєднання ланцюга із цією прикріпленою скринькою. Бальзамова олія збирається в цій точці й починає текти по ланцюгу, спускаючись до лампади. Вогонь торкається гноту лампади, який заздалегідь намащений бальзамовою олією, і запалює його.” /Крачковский/.

Муджир-ад-діна, який писав близько 1496 року. “Вони влаштовують із ним хитрощі, так що дурні серед їхніх невігласів думають, що вогонь сходить із неба. Насправді він походить від намащених олією бальзаму високо протягнутих шовкових ниток, натертих сіркою та іншим.”

З цих трьох описів можна скласти таку просту схему отримання вогню, про яку підозрювали мусульманські критики. У Кувуклії, скоріш за все в її куполі, була захована запалена свічка (або щось складніше, на зразок залізної скриньки). До свічки підходила шовкова нитка (точніше мідний дріт і шовкова нитка) або залізний ланцюжок, змащений горючою речовиною. У момент, коли свічка догоряла до місця дотику з ниткою, вогонь переходив на нитку й по нитці йшов до потрібних лампад. Час горіння свічки розрахувати неважко. Неважко й замаскувати свічку всередині Кувуклії. Бо там достатньо простору в куполі, є ніші, у яких свічка може стояти й спокійно горіти без ризику бути поміченою. Окрім того, над самим Гробом підвішені на ланцюжках десятки лампад, і замаскувати ще один ланцюжок неважко.

Чому досі не заборонили це диво?

Прихильники твердять, що, не зважаючи на всі спроби, заперечити диво нікому не вдалося, про це, мовляв, свідчить те, що воно триває до цього часу. Наводять історії, в яких викривачі залишаються ошоромленими в усіх своїх спробах. Але складають ці легенди самі прихильники дива. А те, що диво існує до цього часу, пояснюється великими прибутками, які отримують завдяки йому, як мусульмани, так і ізраїльтяни. Хоча, останні 200 років велику роль відіграє й міжнародний престиж. Варто тільки заікнутися про хитрощі ченців, як відразу вас звинуватять у розпалюванні релігійної ворожнечі, утисках і т. п.

Постійні обшуки патріарха не дають ніяких результатів

Під час дива присутність охорона. Зараз вона являє собою групу ізраїльських поліцаїв, а раніше то був загін турецьких військ. Бачачи присутність під час дива озброєних нехристиян багатьом здається, що вони спеціально прийшли для викриття, і це породжує масу домислів, які підігрують священики. Насправді солдати підтримують порядок. Дуже часто в храмі відбувалися й навіть тепер відбуваються сутички на міжконфесійному ґрунті. І якби не солдати, паломники обов'язково б улаштували бійку. Говорять, що патріарха обшуковують. Але, по-перше, до XIII ст. усередину Кувуклії ніхто не заходив, поки вогонь не з'являвся в храмі, а, по-друге, на відео ясно видно, що патріарха роздягають

священики, і ця процедура схожа на звичайний ритуал. Але, якщо б навіть патріарха дійсно обшукували, то це б ні про що не свідчило, бо окрім нього всередину Кувуклії заходить священик, який приносить спеціальну лампаду, також заходить вірменський священик, і при цьому ніяких свідчень про їхній обшук ми не знайдемо.

Чи вигідно владі викривати диво?

Прибутки настільки великі, що майже все населення Єрусалима годувалось від них. Проф. Дмитрієвський цитує спостереження проф. Олесницького: “Зате в Єрусалимі й Палестині це свято належить не лише православному населенню: у ньому беруть участь усі місцеві жителі, не виключаючи й мусульман. Сімейне вогнище немислиме без елементу, що зігріває й освітлює, а цей останній витікає для всієї Палестини від св. Гробу. Це відчуває все населення, бо цього не можна не відчувати, адже Палестина харчується майже тільки тими дарами, які приносяться їй поклонниками св. Гробу з Європи. Таким чином, свято Гробу Господнього є святом щастя й добробуту країни. Не дивно, що місцеві жителі мають ціле коло повчальних сказань про святий вогонь і його дивовижні властивості, і що в обставинах, які супроводжують освячення вогню народ бачить ознаки щасливого або нещасливого літа, родючості або голоду, війни або миру.” /Дмитрієвський, 1909/.

Чи дійсно мусульмани намагаються впіймати патріарха на шахрайстві?

З радянських часів ми маємо свідчення колишнього відомого богослова Осипова. Він згадує про професора Ленінградської духовної академії, який зацікавився проблемою св. вогню, що в пасхальну ніч чудесно запалює лампади на Гробі Господньому. “Дослідивши давні рукописи й тексти, книги й свідчення паломників, він, – пише про цього професора Осипов, – довів із вичерпною точністю, що ніякого “чуда” ніколи не було, а був і є давній символічний обряд запалення самими церковнослужителями над Гробом лампади. Якби тільки читачі могли уявити, який гвалт підняли церковники після виступу віруючого професора богослов'я, що насмілювався висловити здобуту ним правду! У підсумку всього цього нині покійний митрополит Ленінградський Григорій, теж людина з богословським ученим ступенем, зібрав богословів Ленінграду й сказав їм:

– “Я теж знаю, що це тільки легенда! Але не чіпайте благочестиві легенди, а то впаде й сама віра!” /Осипов А. А. Откровенный разговор с верующими и неверующими. Размышления бывшего богослова. Л., 1983, с. 114-1151/.

Висновки

- ✓ Таке сходження вогню відбувається тільки для патріарха однієї православної конфесії, і тільки на православну Пасху. Дивно якось. Католицька церква не визнає це за диво Боже.
- ✓ У Біблії часто вогонь порівняно або з самим Богом, або з Його гнівом «*Бо Господь, Бог твій, Він палючий огонь, Бог заздрисний*». (Повт.4:24). Тому, сходження вогню може символізувати або сходження самого Бога, що є абсурдом, або ж гнівом Божим.
- ✓ Чудо зі сходженням вогню може давати і сатана. Для чого це йому? Щоб люди поклонялися вогню, а не Богу. «*І чинить вона (сатана в образі звіря) великі ознаки, так що й огонь зводить з неба додола перед людьми.*» (Об.13:13)
- ✓ Бог не працює по графіку, який склали люди. Пасха припадає на різні числа, і цим самим люди ніби намагаються налаштувати Бога на наш графік.
- ✓ Якби це було дійсне чудо від Господа, тоді всі мусульмани в Єрусалимі вже давно стали б християнами, бо вони щорічно являються свідками того «чуда».

священик Ігор Литвин
(Українська Автокефальна Православна Церква)

Що таке піст?

«Нащо ми постимо, коли Ти не бачиш, мучимо душу свою, Ти ж не знаєш того?» Отак, у день посту свого ви чините волю свою, і всіх ваших родитників тиснете! Тож на сварку та заколот постите ви, та щоб кулаком бити нахадно... Тепер ви не постите так, щоб ваш голос почутий був на височині! Хіба ж оце піст, що Я вибрав його, той день, коли морить людина душу свою, свою голову інше, як та очеретина, і стелиє верету та попіл? Чи ж оце називаєш ти постом та днем уподоби для Господа? Чи ж ось це не той піст, що Я вибрав його: розв'язати кайдани безбожності, пуття ярма розв'язати й пустити на волю утиснених, і всяке ярмо розірвати? Чи ж не це, щоб владати голодному хліба свого, а вбогих бурлаків до дому впровадити? Що як побачиш нагого, щоб вкрити його, і не сховатися від свого рідного?

Ісаія 58:1-7

Перед тим, як перейти до вивчення цієї делікатної та суперечливої теми про піст, хочу сказати лише одну річ: я прекрасно розумію, що тими всіма словами, які написані нижче, я наважусь чи щось поміняю. Хто є істинним християнином, тому сам Дух Святий відкриває через читання Слова Божого про те, що таке піст і який він має бути. А для кого піст був лише традицією, чи хто постив, бо так всі роблять, то що б я не писав, які б аргументи не приводив, це наважусь чи щось зміню. Багато хто з таких людей в глибині свого серця розуміють, що утримання від їжі – це не справжній піст, а лише дієта і у відносинах з Богом абсолютно не грає ніякої ролі. Час від часу всім нам потрібна дієта, але ніколи не потрібно називати це постом, бо той піст, якого насправді вимагає Господь, це зовсім не утримання від якихось продуктів. Зовсім ні. В Біблії ви не знайдете жодного тексту, де було б написано, що коли людина постить, то одні продукти вона може їсти, а інші – ні. Той справжній піст, якого вимагав Господь від Свого народу, має зовсім інше значення, і в першу чергу, духовне – духовний піст, смирення, виконання Заповідей Божих, а не просте утримання від молока, м'яса, чи ще чогось. Давайте дещо глибше розглянемо значення посту в Слові Божому та побачимо, чого від нас вимагає Господь.

З того тексту пророка Ісаї бачимо, як люди не розуміли справжнього значення посту та перекручували його так, як це подобалося їм, а не Богу. Це було дещо вигідно людям. Як ви думаєте, що краще – утриматися від їжі на пару днів, чи перестати сваритися, принижувати працівників, перестати робити безбожні речі, говорити правду, допомогти нужденним, прийняти відного у свій дім, одягнути того, хто не має одягу, приділити увагу своїм близьким? Що легше, просте утримання від їжі, чи виконання того всього списку? Звичайно, людині легше утриматися від їжі, зробити сумне лице, трошки попелу посипати на голову, як колись було заведено. Саме тому людина у своєму служінні Богу часто вибирає не те, що Богу подобається, а те що подобається людині.

На жаль, все це існує аж по цей день. Більшість так званих християн у нашій країні навіть не знає, що таке піст і чого саме вимагає Господь у ці дні посту. Звідки ж люди будуть це знати, якщо вони Біблію не читають. А якщо читали, то там немає жодного слова про утримання від якихось продуктів. Сьогодні майже всі постять, бо такою є традиція, бо так робили діди, прадіди. А чого вони так робили, ніхто не знає, та і

Бог занадто багатий, щоб прогавати спасіння,
а людина занадто бідна, щоб купити його

знати не хоче. Просто, так легше. Ніхто навіть знати не хоче, чого насправді вимагає Господь у цей піст.

Досить цікаво, що піст був невід'ємним явищем майже кожної релігії. В індусів є піст, в буддизмі є піст, в Ассирійській релігії був піст. Але головне значення посту у тих релігіях – це примусити Бога щось зробити для людини !!! Приблизно так: «боже, я себе ущемляю в чомусь, страждаю, мучусь, значить ти мені також щось винен». У відносинах з нашим Господом такого не має бути. Бог нічого нам не боргує і ми не можемо його змусити щось зробити для нас. Напевно саме тому у всьому Законі Мойсея, який був даний для євреїв у пустелі, жодного слова немає про піст та утримання від їжі.

У Старому Заповіті не написано жодного наказу від Бога про те, що треба постити, тим більше постити у якісь окремі дні, чи щось тому подібне. Про утримання від їжі написано лише декілька прикладів про людей, які хотіли показати своє смирення перед Богом. Це вже пізніше духовна верхівка ізраїльського народу почала додавати це утримання від їжі, як ритуал, угодний Богові. Наприклад, Бог встановив таке свято, як День очищення: «І це стане для вас на вічну постанову, сьомого місяця, десятого дня місяця будете впокоряти ваші душі, і жодної праці не робитимете ви, ані туди́лець, ані прихосько, що мешкає серед вас, бо того дня буде окуп ваш на очищення ваше, зо всіх згріхів ваших станете чисті перед Господом. Судота повного відпочинку від праці вона для вас, і ви будете впокоряти душі свої, це вічна постанова». (Лев.16:29-31) Тут сказано про очищення та упокорення душі, але самі книжники вже додали до цього, що крім очищення душі ще треба утримуватися від їжі, пиття, не митися, навіть взуття не можна носити. Чи говорив щось подібне Господь? Ні. Минали роки і виходило так, що люди самі міняли пріоритети – замість того, щоб виконувати те, чого вимагає Бог, вони краще виконували те, що приписували книжники та фарисеї.

Саме тому Господь через пророків наче звертався до Свого народу, мовляв, який сенс у тих постах, які намагаються виконувати люди, якщо вони забували про головне – покору перед Богом, смирення, очищення від згріхів, послух та виконання Заповідей.

Коли Ісус Христос прийшов на цю землю, Він також показав людям справжнє значення посту. Ми з вами знаємо, що перед тим, як почати Своє служіння, Він 40 днів провів у пості та молитві. Чомусь сьогоденні традиційні церкви намагаються копіювати Ісуса і так само ввели 40-денний піст перед Паскою. Я не знаю чому, але комусь прийшла така ідея в голову.

Щоправда, Ісус зовсім не їв 40 днів, а людям сьогодні кажуть, що не можна їсти певні продукти. Крім того, своїм постом Ісус хотів показати смирення Своему Небесному Батьку, продемонструвати покору та просити благословення на ту справу, до якої Він приступав по спасінню людства.

У своєму служінні наш Господь неодноразово стикався з постом. То Його учнів дорікали, що вони не тримаються посту, то сам Ісус дорікав деяких правобірних юдеїв за неправильне розуміння та виконання Заповідей Божих, називаючи їх лицемірами. Хтось у наш час придумав, що особливо потрібно дотримуватися посту в середу та п'ятницю. Навіть не знаю, звідки такі ідеї людям приходять в голову. До речі, в часи Ісуса фарисеї також вибрали два особливих дні для посту – це були понеділок та четвер. Як ви думаєте, чому саме ці дні? Можливо, щоб більше служити Богу? Зовсім ні. Просто понеділок та четвер в Єрусалимі були базарні дні, куди приходили закуповуватися багато людей з навколишніх сіл. В ці дні фарисеї, та схожі на них, спеціально скидали головні убори, не мили і не розчісували волосся, а навпаки, посипали його попелом, одягали найбрудніше вбрання і з сумним обличчям ходили вулицями Єрусалиму. Ви думаєте цими діями такі фарисеї і подібні до них люди хотіли показати своє смирення перед Богом? Ви думаєте, це було актом визнання величі Бога? Дуже часто це було не так. Скоріше за все, це була гордість та вихваляння перед іншими людьми, яких в ті базарні дні було дуже багато. «Дивіться, який я побожний, святий. Дивіться, як я в точності виконую Закон Божий!»

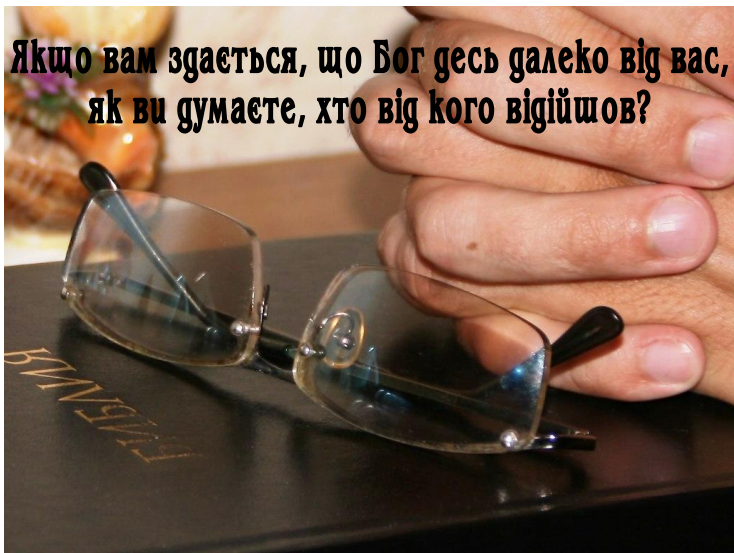
Піст, як показна демонстрація своєї побожності, не має зовсім ніякої цінності. Саме тому у своїй проповіді Ісус сказав такі слова: «А як постите, то не думайте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти, коли постиш, намасти свою голову, і лице своє вмий, щоб ти посту свого не виявив людям, а Отцеві своєму, що в таїні; і Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно». (Матв.6:16-18).

Ось такі справи були з постом в часи Ісуса Христа і, як ми бачимо, Господу не було за що похвалити Свій народ. Здебільшого, це було лише негативні приклади. Але що нам, як християнам, істинним послідовникам Ісуса Христа робити сьогодні? Чи треба нам постити?

Перш за все, ми маємо розуміти, що як молитись, так і постити можуть тільки віруючі діти Божі. Молитву «Отче Наш» не може говорити людина, яка не вірить, що Бог є її Отцем. Така людина вже бреше. Так само і з постом, якщо людина не має тісних стосунків з Богом, якщо в серці людини немає покору перед Всевишнім, якщо гордістю наповнене її серце, як така людина може постити? Піст, в першу чергу це – смирення перед Богом. Тому, як людина може показувати смирення, якщо в її серці немає цього смирення??? Як людина може показувати покору Божій волі, якщо вона не знає і не хоче знати цю волю Божу???

По-друге, не треба постити у якісь визначені кимось дні. Піст не має бути примусовий. Піст має бути тільки тоді, коли вас до цього спонукає Дух Святий, який працює у вашому серці. Тим більше, що піст – це не лише утримання від якоїсь їжі, але й

Якщо вам здається, що Бог десь далеко від вас, як ви думаєте, хто від кого вігнаний?

утримання від зріховного життя, це – служіння Богу, виконання Його настанов. Ми всі розуміємо, що кожного дня витрачаємо на їжу багато часу: 30 хвилин, щоб приготувати її, 30 хвилин, щоб з'їсти і 30 хвилин, щоб помити посуд. Якщо підрахувати, то в день виходить майже 3-4 години. Крім того, це певні фінансові витрати. Для Господа більш важливим було б, якби ці 3-4 години в день ви приділили служінню Йому, поширенню Євангелії, а ті гроші, які мали б проїсти, віддали б нужденним та голодним. Такого посту очікує від нас Господь, а не наїдатися і напиватися так званими «пісними» стравами.

Наше спасіння в Ісусі Христі, тому ніякими постами чи чимось іншим людина не зможе задобрити Бога і заробити у Нього на спасіння. Піст в очах Господніх – це очищення від зріхів, це всі ті дії, які роблять людину ближчою до Бога, святішою. Треба краще примусити свою голову, щоб вона «постила», утримуючись від поганих думок. Очі нехай не смакують нескромності та всього зріховного. Вуха нехай не насолоджуються плітками та лухослів'ям. Руки нехай також «постять» від злодійства та злочинів. Язик нехай «постить» від сварок, обмов, лайок та всяких поганих слів. Пам'ятаймо перш за все про духовне значення посту, те, чого насправді вимагає від нас Господь.

Мурза В.В.

Пастор УЄРЦ м.Свялява

Вічне життя.

Який похмурий вигляд мають оголені дерева на протязі довгої зими! Здається, в них нема жодних ознак життя. Але ось надходить весна. Крізь тверду кору дерев пробиваються сила силенна бруньок, які поступово розпукуються й випускають ніжні яскраво зелені листочки. А ще через пару тижнів сади й ліси стоять вже в усій красі свого вбрання. Пробуджувати до життя те, що на вигляд здається мертвим, є одним із найбільших чудес Божих у царстві природи.

Те саме чинить Господь із людьми, мертвими духовно. Він пробуджує їх до нового, святого і прекрасного життя. Але й ті люди вмирають, їх також ховають на цвинтарі. Ми кажемо, що вони мертві, а в дійсності тільки тіла їх мертві. Проте настане час і Бог, Який так чудово прододує до життя сковане морозом дерево, пробудить також до вічного життя й померлих людей та проведе туди, де вже не буде смерті.

“Coram Deo”

«Господи, випробував Ти мене та й пізнав, Ти знаєш сидіння моє та вставання моє, думку мою розумієш здалека.» (Пс.138:1,2) Ми всі знаємо ці прекрасні слова. Але що вони означають? Наш Господь нас чує, бачить, скрізь помічає. Навіть якщо нам ця ідея не дуже подобається. Чи це страшно, чи ні? Ми живемо в присутності Бога або латинською мовою *Корам Део* «перед Божим Святим Обличчям». Як служити Богові і насолоджуватися цим?

Це питання обговорилося на 5-й молодіжній конференції, яка відбулася в лютому цього року. Головним спікером був пастор Максим Тихонов із м. Києва. Він працює місіонером в Пресвітеріанській місіонерській церкві в столиці, де більшість прихожан молоді люди до 30-и років. Разом з Максимом також приїхала група прославлення, яка нам дійсно допомагала славити свого Бога. Цікаві та захоплюючі лекції і радісні пісні, сповнені ентузіазму, справді захопили і натхнули всіх учасників.

Що таке віруючий?

Трапляється, що людина вірує так, наче «*віруючий атеїст*». Що мається на увазі? В неділю стоїть в першому ряду на богослужінні у фаніному костюмі. Там привітливо вітає всіх прихожан, віжливо себе проводить, але серед інших людей, в інші дні по-іншому виглядає. Навіть ніхто не знає, що він християнин! Чи ми такі віруючі, що гарно виглядаємо зовнішньо, або ми віруємо в Бога, переконані серцем своїм? Бог все бачить, скрізь на нас дивиться, навіть коли я один.

Вірувати в Бога це – діяльність! Це означає активно

служити Богу. Вже в раю Бог доручив предкам - Адаму і Єві піклуватися про всю прекрасну землю! Як Бог їм дарував, так і нам Бог дарує можливості і таланти, щоб служити Йому! Бог і нас всіх створив унікальними людьми. Бог Своему народу доручив «будете тішитися всім, до чого доторкнеться ваша рука» (Повт. Закону 12:7). Кожна людина отримує своє місце в сім'ї, в Христовій церкві - хто

прибирає, хто музикою займається, хто проповідує. Для Бога всі ми – важливі та цінні! «Бо ви, браття, на волю покликані, але щоб ваша воля не стала приводом догоджати тілу, а любов'ю служити один одному!» (Гал.5:13)

Відгуки учасників

Кожного разу просимо учасників написати власну думку в анкетах. Хочу передати декілька відгуків від різних учасників цієї конференції:

«Людей без талантів немає. Бог кожного наділив ними, треба їх тільки пошукати в собі»;

«На таких місцях мене завжди зворушує християнська атмосфера. Були підняті болючі та актуальні для кожного християнина теми». Можливо, є потреба у двох конференціях на рік, хоч, зрозуміло, легше сказати, ніж зробити!»;

«Ці три дні були справді класними. Ця конференція дуже сподобалась саме оригінальністю промов спікера, комфортабельністю умов проживання і потужною енергією музики. Я думаю, всі учасники конференції зрозуміли, що без проявлення ініціативи в житті і в церкві не отримаєш того, чого хочеш або про що мрієш. Треба застосувати всі свої навички і таланти для прославлення Бога»;

«Саме краще звісно були лекції, особливо що вони всі були тісно взаємопов'язані і був один спікер».... «багато практичних моментів взяв для себе...».

5-ту конференцію провели в новому місці, вперше на гарній Рівненщині, а саме в с. Волошки, майже 15 кілометрів від м.Рівне. Цього року була вперше відкрита група «*Корам Део*» в інтернеті (<http://vkontakte.ru/club14091272>). Крім іншого, там можна читати цікаві думки, з якими учасники ділилися після конференції. Щиро висловлюємо подяку нашим друзям, які багато часу присвятили конференції, особливо організаторам Михайлу Заську та Галині Кириляк, і також спікеру Максиму Тихонову та «його» групі прославлення, але найбільше дякуємо нашому Господу, Який дарує нам один одного, щоб разом служити Ісусу. Йому слава і поклоніння!

Харріван Кор.

- Державний комітет України у справах національностей і релігій оприлюднив щорічні статистичні звіти про мережу церков і релігійних організацій в Україні (форма №1) і про забезпеченість церков і релігійних організацій в Україні культовими спорудами (форма №2) за станом на 1 січня 2010 року, повідомляє Інститут релігійної свободи. Згідно опублікованих звітів, релігійна мережа в Україні за станом на 01.01.2010 року складається з 35184 релігійних організацій (на 719 більше в порівнянні з минулим роком), у тому числі 33777 (+694) релігійних громад, 85 центрів і 265 (+10) управлінь, 439 (+7) монастирів, 347 (+7) місій, 76 (+2) братств, 199 (+3) духовні навчальні заклади. При релігійних організаціях функціонує 12758 (+125) недільних шкіл. Справами Церкви в Україні займаються 30516 (+624) священнослужителів. Кількість церковних друкованих ЗМІ становить 377 одиниць. Для богослужінь релігійні організації використовують 22787 (+350) культові і пристосовані під молитовні споруджень, у стадії будівництва 2398 культових будинків.
- У Верховній Раді України зареєстрований законопроект про внесення змін у Закон України «Про свободу совісті й релігійних організацій» відносно соціального захисту студентів і викладачів духовних навчальних закладів, повідомляє Інститут релігійної свободи. Автор законопроекту, народний депутат Володимир Марущенко (партія ХДС), пропонує надати такі ж права й соціальні гарантії студентам, викладачам і працівникам духовних навчальних закладів, які передбачені для студентів і викладачів приватних навчальних закладів. «Громадяни, які навчаються у вищих і середніх духовних навчальних закладах, користуються правами й пільгами, установленими законодавством України для студентів і учнів навчальних закладів», – говориться в законопроекті.
- Рада у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України зробила ще один значний крок на шляху до введення в Україні військового капеланства. Представники конфесій 3 березня зібралися в Київському Будинку офіцерів на спеціальне засідання, присвячене виробленню загального для всього релігійного співтовариства документа – проекту Концепції душпастирської опіки військовослужбовців Збройних Сил України, повідомляє Інститут релігійної свободи. Обговорення відбувалося під головуванням керівника Синодального відділу УПЦ по взаємодії зі Збройними Силами України й іншими військовими формуваннями України Архієпископа Августина (Маркевича).
- Суспільна рада при Міністерстві освіти й науки України з питань співробітництва із Церквами й релігійними організаціями схвалила програму духовно-морального виховання дітей дошкільного віку, яка буде викладатися за згодою батьків. У ході засідання, що відбулося 23 лютого в приміщенні Міносвіти під керівництвом народного депутата Володимира Марущенка, Суспільна рада також затвердила план своєї роботи на 2010 рік, повідомляє Інститут релігійної свободи. Цього року Суспільна рада планує провести ще три чергові засідання, для кожного з яких затвердила орієнтовний порядок денний. Суспільна рада при Міносвіті прийняла рішення підтримати представлену програму духовно-морального виховання в дошкільних навчальних закладах, розроблену за підтримки Національного університету «Острозька академія». Учасники засідання також звернулися до Міністерства з проханням привласнити цій програмі належний гриф і посприяти у використанні подібних програм на всеукраїнському рівні.
- Кабінет Міністрів України 24 лютого прийняв постанову, згідно з якою тарифи на централізоване опалення,

постачання гарячою й холодною водою для релігійних організацій установлюються на тому ж рівні, як і для населення. Про це повідомив журналістів відразу після засідання Уряду міністр із питань житлово-комунального господарства України Олексій Кучеренко.

- За підтримки МОЗ України 16 лютого в Києві відбувся Круглий стіл на тему «Медичні, соціальні й морально-етичні аспекти в питанні протидії штучному перериванню вагітності». Захід мав на меті почати суспільну дискусію з проблематики звуження практики абортів в Україні. Учасники заходу обговорили історичні особливості переривання вагітності в різних країнах, правові нюанси й специфіку комплексної медичної допомоги при небажаній вагітності, питання біоетики в контексті відповідальності за ненароджені життя. Під час Круглого стола була наведена офіційна статистика абортів, згідно з якою в 2009 році в Україні було зроблено 156 тис. абортів, серед яких 111 – у підлітків. Причому торік від ускладнень, пов'язаних з абортom померло 4 жінки, а в 2008 році було зафіксовано 9 смертельних випадків. При цьому за останні десять років кількість абортів в Україні зменшилася в 6 разів (на 70% з 1991 року). Хоча існуюча ситуація ще значно перевищує рівень країн Європи, де в середньому 5.0 абортів на 1000 жінок репродуктивного віку, в той час як в Україні – 16.6 на 1000 (за даними 2008 р.). Тому на сьогоднішнє питання звуження практики абортів є пріоритетним у вирішенні проблем репродуктивного здоров'я.
- В Україні в 2009 р. уперше за останні 10 років було зафіксоване зниження кількості бажаних одружитися, повідомляє прес-служба Мінюсту. Разом з тим, 2009 р. став рекордно низьким і щодо кількості розірваних шлюбів. Протягом 2009 р. в Україні розірвало шлюб 145 тис. подружніх пар, що на 13% менше, ніж у 2008 р.
- Як стало відомо, Партія Регіонів на чолі з Віктором Януковичем стала на захист свободи віросповідання християн по всій території України. Зокрема, проект Закону про внесення змін і доповнень у Закон України «Про свободу совісті й релігійних організацій» щодо заборони діяльності тоталітарних релігійних сект (№5473), поданий в 2009 році, був відкликаний її ініціатором. Представники церкви й експерти критикували цей законопроект. За їхнім переконанням, такі законодавчі ініціативи необґрунтовано звужують права громадян на свободу віросповідання й пропонують помилковий підхід до боротьби з тоталітарними сектами, діяльність яких може бути припинена й на підставі чинного законодавства України. Багато представників протестантських і євангельських церков із усіх областей України стурбовані питанням прийняття/неприйняття законопроекту №5473, звернулися по допомогу до депутата III Скликання Верховної ради України Володимира Шушкевича. Володимир Григорович, який, як протестантський священник, неодноразово лобіював інтереси християнських церков на урядовому рівні, відзначив: «На зустрічі з керівництвом Партії Регіонів я проінформував керівництво партії про наслідки даного законопроекту й підняв питання про його відкликання. Керівництво партії, у свою чергу, було обурено тим, що даний законопроект ущемляє права віруючих, і вже в січні законопроект №5473 був відкликаний».
- Названі батьки дівчинки Богданки, яка вижила після абортu, прищеплюють українській молоді моду на материнство. 200 тисяч абортів на рік - стільки матерів в Україні позбавляються своїх ще ненароджених дітей. На 145 абортів лише 100пологів - така сумна статистика в Україні. Однак чудеса таки трапляються. 20-літня дівчина на 5-му місяці вагітності зробила аборт. Однак 500-граммовий плід не помер. Лікарі змилювалися і поклали його в інкубатор. Такою її побачили нові батьки. Тепер Богданка непосидюча й весела.

НЕВЖЕ ВАМ ОДНАКОВО?

Вечір. Ви відпочиваєте вдома після роботи. Раптом до вас телефонує знайома і з хвилюванням говорить: "Мерщій включіть телевізор, там розповідають про якусь трагедію". По телебаченню сповіщається: "Дві жінки, які перебувають у лікарні міста, помирають від невідомої інфекції". Протягом декількох годин це лихо охоплює всю країну. Фахівці працюють цілодобово, щоб знайти вакцину від цієї інфекції. Все безрезультатно.. Смертельна хвороба охопила увесь світ - США, Азію, Африку, Європу, Австралію. Раптом надходить звістка - код цієї інфекції розшифрований. Лікування може бути розроблене, потрібно лише виробити вакцину. Для цього потрібна кров того, хто жодного разу в житті не переніс ніякого інфекційного захворювання. І от у всіх країнах світу звучить таке оголошення: "Шановні громадяни. Ми просимо кожного з вас прийти до центральної міської лікарні й здати аналіз крові. Це все, що ми просимо вас зробити".

Ви, й уся ваша родина, звичайно ж, приходите до лікарні. (Була п'ятниця). Поблизу лікарні вишикувалася довга черга жителів вашого міста. Лікарі й медсестри беруть у них кров з пальця й на кожну пробірку із кров'ю наклеюють листок паперу із прізвищем. Після того, як у вас, у вашої дружини й ваших дітей взяли кров, вам говорять: "Почекайте трішки. Скоро вам дозволять повернутися додому". Разом зі своїми сусідами, ви чекаєте на вулиці. Ви перелякані й не розумієте, що все це означає. Можливо, це кінець світу, припускаєте ви. Раптом з радісним криком з лікарні вибігає парубок. Він викрикує чийсь прізвище, розмахуючи листком паперу. "Що, що він кричить?" - ви ніяк не можете зрозуміти. У цей момент ваш син смикає вас за рукав і каже: "Тату, це я". Перш, ніж ви усвідомили це, вашого хлопчика вже взяли лікарі. "Почекайте! Зупиніться!" - проноситься у вашій свідомості. Але вам говорять: "Все добре. У нього абсолютно стерильна кров. Зараз ми перевіримо, чи не хворий він чимось у цей момент. Ми починаємо, у нього саме та кров, яка нам потрібна".

Минуло п'ять важких хвилин. З лікарні вибігають лікарі й медсестри. Вони обіймають одне одного. Деякі з них плачуть, деякі сміються. Вперше на цьому тижні ви чуєте сміх людей. Літній лікар підходить до вас і каже: "Дякую Вам. Кров Вашого сина - просто ідеальна. Вона стерильна і ми зможемо створити з неї вакцину". Ця новина починає поширюватися серед людей, які знаходяться біля лікарні, і вони кричать, моляться, плачуть і сміються від радості. Але сивий доктор відводить вас і вашу дружину в сторону і говорить: "Можна вас на хвилину? Ми не очікували, що донором виявиться дитина, і нам треба... нам треба, щоб ви дали згоду в письмовій формі".

Ви починаєте підписувати форму й раптом зауважуєте, що кількість крові, яку буде взято від вашого сина, не проставлена. "Скільки?" У цей момент посмішка зникає з обличчя лікаря і він каже: "Ми не могли собі уявити, що це буде дитина. Ми не були готові до цього. Нам потрібна вся його кров". "Але..., але ви не розумієте..." "Зрозумійте, мова йде про життя людей в усьому світі. Будь ласка, підпишіться. Нам потрібна вся його кров!" "Але хіба ви не можете зробити йому переливання?" "Якби в нас була стерильна кров, ми б це зробили. Підпишіться. Будь ласка, підпишіться". У повній тиші ви ставите свій підпис.

Після цього вам кажуть: "Ви можете побачитися з ним, перед тим, як ми почнемо." Ви б змогли повернутися до нього? Ви б змогли зайти до кімнати, де він сидить на операційному столі? Ви б змогли взяти його за руку й сказати: "Синку, ми з мамою любимо тебе і ніколи не дозволимо, щоб з

тобою трапилося що-небудь". Ви змогли б вийти з операційної та закрити за собою двері, чуючи, як ваш син говорить: "Тату! Мамо! Чому ви залишили мене?"

Наступного тижня на церемонії прощання з вашим сином ви помітите, що хтось спить, а хтось взагалі не прийшов, бо цього дня був запланований виїзд на природу. Хтось, неприродно посміхаючись, просто робить вигляд, що йому байдуже. Хіба ви не встали б і зі слізьми на очах не звернулися до них: "Послухайте! МІЙ СИН ПОМЕР ЗА ВАС! НЕВЖЕ ВАМ ОДНАКОВО?"

Чи ж не те саме прагне сказати нам Бог: "МІЙ СИН ПОМЕР ЗА ВАС. НЕВЖЕ ВИ НЕ РОЗУМІЄТЕ, ЯК СИЛЬНО Я ЛЮБЛЮ ВАС?"

"Отче, наші серця розриваються від болю, коли ми усвідомлюємо зміст цих слів. Зараз ми починаємо розуміти, як сильно Ти любиш нас".

У ці дні ми відзначаємо свято Воскресіння. Давайте пам'ятати дійсний зміст цього свята: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне".

запрошуємо вас відвідати сайт
"реформатське Богослов'я для
україни":
<http://reformed.org.ua>.

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують

Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри

м.Свалява, вул.Борканюка (біля муз.школи)

тел.050 6665549

працюємо: пон.-п'ятн.: 10.00-16.00

- Технічний редактор: Мурза Еріка
- Члени редколегії: Мурза В.В.,
- Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

- вул.Визволення 164/1, м.Свалява
- Закарпатська область, Україна, 89300
- Телефон редакції: (03133) 73061
- e-mail: uerc@ukr.net
- *****
- Тираж видання: 1000 примірників.
- Періодичність – раз у два місяці
- Газета розповсюджується за пожертви